

Sarah Morgenthaler

Droomman

Moose Springs 2

A.W. Bruna Uitgevers

1

Iemand had een gigantische penis in de sneeuw getekend.

‘Anatomisch gezien klopt hij in elk geval.’ Lana Montgomery, onlangs vastgoedtycoon geworden in Moose Springs, in Alaska, hield haar hoofd scheef en keek naar het kunstwerk dat daar zo heel precies op de berghelling was aangebracht.

‘Een sneeuwengel was misschien toepasselijker geweest.’ Ben, haar aannemer, krabde in zijn nek en probeerde zonder succes een professionele toon aan te houden. ‘Het is over twee weken Kerstmis.’

‘Ja, maar dan zou de boodschap niet overgekomen zijn. Die mistletoe is in elk geval een leuk extraatje.’

Niets zond duidelijker het signaal ‘rot op’ uit dan een gigantische penis die naar je toekomstige bouwterrein wees.

Ben blies zijn adem uit in de koude winterlucht, alsof hij probeerde een minachtend gesnuif te verhullen. ‘De locals zijn wel heel consequent, dat moet ik ze nageven.’

De penis veroorzaakte problemen, zoals penissen nu eenmaal vaak doen. Het kunstwerk was de meest recente in een lange lijst pogingen van de lokale bevolking van Moose Springs om de bouw van een luxe appartementencomplex tegen te houden. De sneeuwpenis verschilde in elk geval verfrissend van haar andere problemen: hier een accountant die geld van het familiebedrijf jatte, daar te weinig opbrengst van een onbezonnen investering, slechte pr van ie-

mand in de familie die over de hele wereld het geld van de Montgomery's met bakken tegelijk over de balk smeed.

Lana's opgewekte benadering van het leven betekende dat ze goed was in dingen gladstrijken, maar opgewektheid hielp niet tegen de fijne kraaienpootjes rond haar ogen of het permanente stressrimpeltje dat zich in haar voorhoofd begon af te tekenen.

Tweeëndertig was te jong om zozeer gebukt te moeten gaan onder de last van haar zware verantwoordelijkheden.

'Ik kan een sneeuwmachine laten komen om de boel te egaliseren,' bood Ben aan.

'Laat het maar een tijdje zo.' Lana glimlachte vriendelijk naar haar aannemer. 'Laat ze hun pleziertje maar hebben. Iemand heeft ontzettend zijn best gedaan om dit voor elkaar te krijgen zonder gezien te worden, en ik zou het verschrikkelijk vinden om ze teleur te stellen. Bovendien, wie weet wat ze hierna gaan uithalen?'

'Ze kunnen je niet raken, hè?'

'Ik ben niet helemaal ongevoelig voor de aandacht.' Lana pakte wat sneeuw op in haar handschoen. 'Ik hoop ook dat ze niet al te lang boos op me blijven.'

'Je hebt dus wel het hele stadje opgekocht,' bracht Ben haar met een geamuseerde blik in herinnering. 'Mensen in zo'n kleine stad als deze nemen dat soort dingen niet licht op.'

'Vastgoedeigenaren hebben politiek gezien veel in de melk te brokkelen in Moose Springs. Maar we kunnen geen appartementen bouwen op een berghelling zonder goedkeuring van de gemeenteraad.'

'En jij vraagt je af waarom ze je niet mogen.' Ben verzachtte zijn plagerijtje met een goedmoedige grijns. 'Geen zorgen. Zodra er wordt gebouwd, raken ze er wel aan gewend... Over een paar generaties of zo.'

Montgomery's snoven niet verontwaardigd. Tenminste, niet in het openbaar. Wat er op een berghelling met een afbeelding van een penis erop gebeurde, bleef tot die berghelling beperkt. 'Voorzichtig, Ben. Ik bespeur optimisme bij je.'

Ben liet een luide lach horen en gebaarde haar achter hem aan te komen. Ze gooide de sneeuwbal naar het dichtstbijzijnde takje mistletoe voordat ze terugliep naar haar sneeuwmobiel. Slippend gleed ze over de poederachtige sneeuw, totdat ze kans zag in het spoor van Ben terecht te komen. Ze reden om het terrein heen dat de Montgomery Group van het Moose Springs Resort had gekocht, en daarna in een kleinere cirkel tot ze bij de plek uitkwamen waar uiteindelijk haar luxe appartementen gebouwd zouden worden.

Sleutelwoord: uiteindelijk.

Bovenaan de to-dolijst voor vandaag stond het checken van de vorderingen op het bouwterrein. Zoals dat vaker gaat op bouwterreinen, was daar weinig sprake van, van vordering. Tot dusver waren er alleen lange stokken met feloranje plastic vlaggetjes bovenin geplant om de begrenzing aan te geven van wat al gauw de meest riskante onderneming zou worden die Lana ooit was aangegaan.

De appartementen waren bedoeld om de rijken en machtigen van over de hele wereld zover te krijgen dat ze hun geld het hele jaar door in het stadje Moose Springs investeerden, en niet alleen om het jaar tijdens een skivakantie van twee weken. Het idee was dat nieuwe bewoners in hun eigen vakantiewoning van alle gemakken van het resort gebruik zouden kunnen maken.

Als Lana dat stomme complex tenminste kon laten bouwen.

Ze kwamen op het hoogste punt van de berghelling, waar

je het mooiste uitzicht op het stadje had. Het meer beneden het Moose Springs Resort was overdekt met ijs, waarop kriskras sporen van sneeuwmobielen en kindersleetjes te zien waren. In het dal stonden kleine huizen knus tussen de dennen dicht bijeen: de woningen en bedrijven en inwoners van Moose Springs. Het levenssap van dit stadje.

Lana hield van Moose Springs zoals ze nog nooit eerder van iets had gehouden. Het had haar hart en ziel gestolen vanaf haar eerste bezoek als klein kind, en ze was vastbesloten om de wankele, op toerisme drijvende economie van het schilderachtige Alaskaanse stadje een stevige boost te geven. Maar dat zij geloofde in waar ze mee bezig was, betekende niet dat de bewoners dat ook deden.

Lana had de hoop nog niet opgegeven om hen achter haar plannen te krijgen, maar tot nu toe ontving ze heel weinig steun van de bevolking en van haar holdingcompany.

‘Vraag om vergeving, niet om toestemming,’ zei ze bij zichzelf toen ze vaart minderden. Boven het geraas van de motoren uit riep ze naar Ben: ‘Weet je zeker dat we niet eerder kunnen beginnen?’

‘Alleen als we door tweeënhalve meter sneeuw heen willen gaan graven.’

Lana's zakelijke agenda beperkte de tijd die ze in Moose Springs tot haar beschikking had, maar ze wilde dit project op de juiste manier aanpakken. Maandenlang hadden Ben en zij tot over hun oren in de bouwtekeningen, bestemmingsplannen en een enorme hoeveelheid bureaucratische rompslomp gezeten. Ze had gehoopt dat ze inmiddels meer vorderingen gemaakt zouden hebben.

‘Ik dacht dat het heel normaal was om in Alaska's winters te bouwen,’ zei ze.

‘Jawel, als je een nieuw dak wilt of een keuken wilt ver-

bouwen. Niet bij zo'n monsterklus als deze. Luister,' zei Ben, 'het is niet onmogelijk, maar de kosten om de bodem bouwklaar te maken zijn torenhoog en we kunnen pas materiaal hierheen krijgen als de toegangswegen breder gemaakt worden, en geasfalteerd. Ooit geprobeerd om een volgeladen vrachtwagen met zwaar materieel over een onverharde weg te rijden?'

'Je hebt gelijk. We wachten tot het voorjaar.' Toen Ben zijn mond wilde opendoen, vervolgde Lana: 'Tot het begin van het voorjaar. Ik wil dit zo snel als menselijkerwijs gesproken mogelijk is voor elkaar krijgen. En Ben? Als je tijdelijke krachten gaat werven, neem dan alsjeblieft zo veel mogelijk locals in dienst. Dat bespaart ons dagloon.'

Hij wierp haar een blik toe alsof hij wel wist hoe de vork werkelijk in de steel zat, maar corrigeerde haar niet. Haar aannemer wist namelijk precies waarom ze wilde dat de lokale bevolking baat zou hebben bij de banen die dit project met zich mee zou brengen.

Ze was echt dol op Moose Springs. Wat de wetenschap dat ze daar een hekel aan haar hadden alleen maar erger maakte.

In de verte hing een zware wolk rond de hoogste bergtop, die op minder heldere dagen dan vandaag gewoonlijk aan het zicht onttrokken werd.

'Mount Veil ziet er vandaag wel bijzonder onheilspellend uit,' merkte ze op om tijd te rekken, want ze bleef veel liever buiten met Ben dan dat ze terugging naar haar suite. Moose Springs Resort was een luxueus hotel van wereldklasse dat werkelijk alles te bieden had wat je je maar kon wensen, maar een lege kamer voelt eenzaam. Bovendien waren de met sneeuw bedekte bergen in Alaska het altijd waard bewonderd te worden.

Ben keek even naar de reusachtige top in de verte. 'Veil is

Denali niet, maar het is wel een echt monster. Heb je ooit geprobeerd hem te beklimmen?’

‘Ik ben meer het type voor de sneeuwmobiel.’ Lana tikte op de hendel van haar voertuig.

‘Als inwoner van Moose Springs moet je wel de juiste termen gebruiken. Dit heet een sneeuwscooter.’

‘Ik ben geen inwoner,’ deed ze hem mee. ‘Ik logeer in het resort.’

‘Jouw eigendom, toch?’

‘Niet van mij, van de holding.’

Chicago, Londen, Singapore, de Maagdeneilanden... De Montgomery Group zat overal. Maar dat het gemakkelijker was om in panden van de familieholding te logeren, betekende niet dat ze daar ook thuishoorde. In de eerste dertig jaar van haar leven had Lana veel van het bedrijf geleerd. Onder het genot van cocktails onderhandelen over miljoenen was een heel normale dagbesteding voor haar. Ze kon doorgewinterde CEO's te snel af zijn onder het mixen van de perfecte martini. Maar ze had nooit geleerd hoe ze zich ergens thuis kon voelen.

‘De aankoop van grond maakt je nog geen onderdeel van een stad, Ben. Ik zou willen dat het zo gemakkelijk was.’

‘Nou, mevrouw, hoe dan ook, u kunt nu beter naar de vergadering van de gemeenteraad gaan.’

‘Waarom?’

Ben grijnsde. ‘Omdat ze nog steeds naar manieren zoeken om van u af te komen.’

De meeste gemeenteraadsvergaderingen werden gehouden in, tja, het gemeentehuis. Maar niet in Moose Springs.

In Moose Springs werden vergaderingen van de gemeente gehouden in een verlaten hooischaar in een uithoek van het stadje, compleet met een pak sneeuw eromheen dat zo

dik was dat je er bijna niet doorheen kwam. Wie bij de deur van de hooisluur wilde komen die het dichtst bij een parkeerplek lag, kon maar beter vindingrijk zijn en verstandig schoeisel aan doen.

Op hoge hakken door een laag sneeuw die tot je knieën kwam waden was nooit een pretje, dus trok Lana een schattig maar stevig paar laarzen aan die ze voor dat doel altijd op de achterbank had liggen.

Toen ze bij de deur kwam, klemde die, dus gooide ze haar gewicht in de strijd. Blijkbaar was de hooisluur niet alleen aan de buitenkant versierd voor kerst, maar werd hij ook gebruikt om de kerstdecoraties voor het stadje in te bewaren. Iemand had kennelijk kerstelfen van een meter hoog aan de andere kant van de deur opgestapeld, want toen die eindelijk openzwaaide, zagen de elfen hun kans schoon om te ontsnappen. Lana sprong achteruit om de lawine te vermijden en kwam tot haar inmiddels ijskoude knieën in een berg sneeuw terecht. De dichtstbijzijnde elf lag voorover in een diepe laarsafdruk, wat de indruk wekte alsof hij het nu echt had opgegeven om met nog enige waardigheid de kersttijd door te komen.

Door de open deur kon Lana zien dat de hooisluur binnen was omgetoverd tot een provisorisch stadhuis. Klapstoeltjes vulden de ruimte die ooit was gebruikt om hooi in op te slaan.

Toen iedereen op de achterste rijen zich omdraaide om naar haar te staren, daar buiten in de sneeuw, wuifde Lana hen ongemakkelijk toe.

‘Dat was even onverwacht,’ zei ze, in een opgewekte poging haar gêné te verbergen.

‘Er is nog een ingang aan de andere kant,’ mompelde iemand.

Ah, ja. Dat had ze dan wel graag eerder gehoord.

Een half dozijn goedkope plastic elfen van de sneeuw-dood redden was niet het ergste wat ze ooit had gedaan, al had ze het gewaardeerd als er wat minder meesmuilende blikken haar kant op werden geworpen. Ze had het nooit echt fijn gevonden als iedereen naar haar keek wanneer ze ergens binnenkwam. Ze was eraan gewend, maar ze vond het niet prettig.

Ze had lang geleden geleerd dat ongemak te compenseren door haar grootste, breedste glimlach te laten zien. Meestal lukte het haar om de spanning daarmee te doen afnemen, maar deze keer niet. De bewoners die zich binnen hadden verzameld glimlachten voor geen centimeter terug.

Het aantal lachjes was steeds verder afgenomen sinds de bouw van haar appartementencomplex was aangekondigd.

‘Lastig publiek,’ mompelde ze tegen de plastic elfen die ze in haar armen hield.

Als Ben haar niet had verteld waar de vergadering werd gehouden, had ze die nooit kunnen vinden. Te oordelen naar de blikken die ze toegeworpen kreeg toen ze naar voren liep, zouden de meesten geen problemen hebben gehad met haar afwezigheid.

De hooischaar was inderdaad een prima ruimte voor vergaderingen, zag ze. Aan de andere kant van de zaal was een houten podium gebouwd, tegenover de plek waar Lana haar niet zo bevallige entree had gemaakt. In elk geval hadden de meeste aanwezigen haar flater niet gezien. De rijen stoelen waren zo neergezet dat ze op het provisorische podium uitkeken.

Ze hadden geprobeerd om de hooischaar in een passende kerstsfeer te hullen door er een vrolijk, zij het nogal willekeurig assortiment kerstversieringen in aan te brengen. De meeste waren tamelijk onschuldig, maar ze hadden zich

vrijheden gepermitteerd met Rudolphs gewei, en er leek iets gaande tussen Mrs Claus – de vrouw van de Kerstman – en Frosty de Sneeuwman, als ze af mocht gaan op de twinkeling in haar ogen. De stapel elfen had liggen chillen bij de nooduitgang, waar Lana in haar onwetendheid naar binnen was gegaan. Waarschijnlijk hadden ze daarin volkomen gelijk gehad.

De combinatie van slingers met knipperende kerstverlichting, rode en groene plastic versieringen, blauw-met-witte sneeuwvlokken van papier-maché en blinkende goudverf op kerstballetjes was wel wat over the top. Iemand had een ster bevestigd boven op een uit karton gesneden lamp in de vorm van een bekoust vrouwenbeen, met daaronder een aantal kerstcadeautjes.

Lana trok haar jas dicht om zich heen tegen de kou en keek om zich heen, op zoek naar een vriendelijk gezicht tussen de bekenden. Ze slaakte een zucht van verlichting toen ze een kleine, slanke brunette met een bril in het oog kreeg die ergens opzij zat, aan de andere kant van de zaal dan waar zich de klaptafel met koffieketel en kerstlekkernijen bevond. Zoey Caldwell keek op van het boek op haar schoot. Haar gezicht klaarde meteen op toen Lana haar toewuifde.

‘Ik heb een stoel vrijgehouden voor Graham, maar je mag deze hebben,’ zei Zoey. ‘Hij is de hele dag al aan het klieren.’

‘Doet hij dat dan ooit niet?’ reageerde Lana, en ze ging naast haar beste vriendin zitten.

‘Hm, ja, daar zeg je wat.’ Zoey’s vriend was veel dingen tegelijk en klierig hoorde daar zeker bij.

Het niet te stuiten goede humeur dat Zoey al had sinds ze in Moose Springs was komen wonen, was niet afgenomen, en ze gaf Lana enthousiast een knuffel. Lana reageerde even enthousiast. Het was beschamend om toe te geven hoe fijn ze die knuffels vond... en nodig had. Ze hadden elkaar ja-

ren geleden leren kennen in een truckerscafé buiten Chicago. Zoey was daar toen serveerster, en zij en Lana hadden meteen een klik gehad. Als Lana eerlijk moest zijn tegenover zichzelf – wat haar op dit moment zwaarder viel dan ze wilde – was haar vriendschap met Zoey de gezondste menselijke interactie die ze in haar hele leven had gehad. En het betekende meer voor haar dat ze samen kerst zouden vieren dan Zoey besepte.

Lana keek om zich heen. ‘Ik hoopte dat Jake hier zou zijn.’

Jake was eigenlijk Grahams hond, maar ze deden alle drie evenzeer hun best om de genegenheid van de blinde bordercollië te winnen. Tot nu toe ging dat Zoey het beste af.

‘We hebben hem gevraagd of hij mee wilde, maar hij ging liever bij de kachel slapen.’ Zoey zette haar bril recht en vervolgde: ‘Ik geloof dat hij het voor vandaag wel had gehad met die verkleedpartijen. Graham heeft hem wel vier keer iets anders aangetrokken.’

‘Nu heeft Jake zeker een pyjamaatje aan?’

‘Zijn Ninja Turtle-kerstpyjama. Dat is zijn favoriet.’

Ze wisten allebei wiens favoriet die pyjama eigenlijk was.

‘Hoe ging je bespreking?’

‘Fallisch feestelijk,’ vond Lana. ‘Hoe was de kennismaking met Grahams ouders?’

‘Ze zijn net als hij. Liefdevol, geweldig, erg spraakzaam. Hun huis in Anchorage staat vlak bij de kreek, en het is heel schattig.’

‘Maar?’

‘Maar wel erg veel Barnett-humor in één kamer.’ Zoey huiverde. ‘Misschien moet ik vanavond wel bij jou crashen, anders vermoord ik hem nog.’

‘Mijn bank staat altijd voor je klaar.’ Lana kneep in Zoey's hand en leunde even vriendschappelijk tegen haar schouder. ‘Die ene kachel doet niet echt veel hier.’

‘Graham brengt er zo meteen nog een, en ook nog wat stoelen. Ik heb zo het idee dat de mensen altijd komen opdagen zodra ze weten dat Leah, de vrouw van Grahams neef, haar speciale kerstdrank heeft gemaakt.’

Lana prentte dat in haar geheugen, terwijl Zoey uitweidde over hoe heerlijk die kerstdrankjes waren. Leah was de eigenares van een plaatselijk autoverhuurbedrijf, een van Lana’s recente aankopen. Het leek wel alsof iedereen tegenwoordig direct of indirect te maken kreeg met de massa-aankoop van haar bedrijf.

‘Je trekt je werkgezicht.’ Zoey stootte Lana even aan. ‘Je loopt al vanaf de zomer de benen onder je kont vandaan. Je moet eens een dag vrij nemen.’

‘Als ik dat deed, zou ik niet weten wat ik met mezelf aan moest,’ zei Lana. Zoey had wel gelijk. Lana hunkerde naar een dag zonder telefoontjes, zonder e-mails, zonder penis-sen.

‘Heb je al eens eerder zoiets bijgewoond?’ vroeg Zoey.

Lana wilde antwoord geven, maar Zoey werd afgeleid omdat haar vriend binnenkwam, met zijn gespierde armen vol kacheltjes.

Graham Barnett, een vrolijke, lokale Alaskaan van eind twintig, was zo knap als een man maar zijn kan. Hij was lang en breedgeschouderd, en probeerde zo vaak als hij maar kon lui te zijn, wat tegenwoordig niet echt vaak was. Ondanks zijn pogingen om het tegendeel voor elkaar te krijgen, was Grahams eethuisje, de Tourist Trap, juist een sensatie geworden onder de duizenden gasten die elk jaar Moose Springs aandeden.

Ook al probeerde hij zijn klanten af te wimpelen met zijn gebrom en zijn notoir slechte service, ze bleven in drommen terugkomen... onder wie Lana. Zijn zelfgebrouwen cocktail, de Growly Bear, had wereldfaam verworven, al

vond Graham hem zelf niet te drinken. Gezien het feit dat hij eigenlijk professioneel kettingzaagkunstenaar had willen worden en zijn leven in zijn eentje in de bossen had willen slijten, was het succesvolle ondernemerschap voor hem heel teleurstellend.

Graham bleef even in de deuropening staan en zocht in de menigte naar Zoey. Lana hoorde Zoey's adem stokken. Het stel had elkaar onder het genot van zo'n Growly Bear leren kennen, toen Zoey zich afgelopen zomer rond Onafhankelijkheidsdag voor een vakantie van twee weken bij Lana gevoegd had. Vanaf het moment dat hun blikken elkaar voor het eerst hadden gekruist, was de restauranteigenaar tot over zijn oren verliefd. En vanaf het moment dat Zoey ervoor had gekozen om zich permanent in Moose Springs te vestigen, was het paar onafscheidelijk geweest.

Het geluk stond haar beide vrienden heel goed.

'Hé, Romeo, loop eens door,' klonk een gedempte stem achter Graham. 'Ik krijg zere armen.'

Grijnzend liep hij de hooischaar in, op zoek naar een plek om de kacheltjes neer te zetten. Grahams beste vrienden – de bijzonder lange Easton met zijn mannenknotje, en Eastons zwaar getatoeëerde tweelingzus Ashtyn – kwamen met hun armen vol klapstoeltjes achter hem aan. Waar Graham was, zag je meestal ook de Lockett-tweeling, al was het onmogelijk om te zien wie de leider van hun kleine drietal was. Eastons gezichtsuitdrukking ging schuil achter zijn roodbruine baard, maar Ashtyns superkorte, veelkleurige stekeltjes waren zowel uitermate zichtbaar als fabelachtig.

'Ik zou willen dat ik die stijl kon hebben,' mompelde Lana, naar Ash kijkend en afwezig met haar vingers door haar kastanjebruine schouderlange haren strijkend. Het spannendste wat zij ooit had laten doen waren *lowlights* in haar haar voor de winter.

‘Ik zou willen dat ik er het lef voor had.’ Zoey grinnikte naar Lana. ‘Zet je maar schrap. Een vergadering van de gemeenteraad in Moose Springs is totaal anders dan je verwacht. Ze doen een beetje maf.’

‘Bedoel je gewoon maf of “je kunt maar beter maken dat je wegkomt”-maf?’

‘Het is meer zoals... Weet je nog die gast die altijd binnenkwam aan het eind van mijn dienst op de vrijdagavond?’

‘Die met dat ondergoed of die zonder?’

‘Zonder.’ Zoey wreef haar handen warm. ‘Dit wordt nog erger.’

Op een plek waar Lana een buitenstaander was, voelde ze zich door haar gezamenlijke herinneringen met Zoey even overspoeld door genegenheid. En ze was niet de enige die werd overspoeld door genegenheid voor Zoey Caldwell. Toen Graham de zaal in kwam lopen, spleet zijn gezicht zich in een brede, bijna onnozele grijns, en zonder acht te slaan op de vrouwenbeenlamp stevende hij recht op hen af. Hij liet zich op de stoel vallen die Zoey aan haar andere kant voor hem had vrijgehouden en kuste haar.

‘Hallo, Zoey-beertje.’ Hij sloeg zijn arm om haar heen, zodat ze zich behaaglijk tegen hem aan kon nestelen. Over Zoey's hoofd heen wierp Graham Lana een geamuseerde blik toe. ‘Gegroet, grote machtsovernemer.’

‘Graham, hou daarmee op.’ Zoey keek hem fronsend aan en prikte met haar vinger in zijn buik. ‘Daarmee bezorg je haar een rotgevoel.’

‘Hij plaagt me maar,’ zei Lana. ‘Graham plaagt graag de mensen die hij mag.’

‘Zie je wel?’ Graham wierp haar die charmante blik toe, waarmee hij zich altijd weer uit de problemen redde. ‘Lana kent me.’

Dat was inderdaad waar. En het belangrijkste was dat Lana wist dat Graham van alle inwoners van Moose Springs haar plannen het meest verafschuwde. Hij had vooraan gestaan om ervoor te zorgen dat de bouw van haar appartementen werd uitgesteld, en hij zou er geen enkel bezwaar tegen hebben als haar project niet doorging. Maar dat betekende niet dat hij geen vriend van haar was. Hij knuffelde haar nog steeds als hij haar tegenkwam en hij werd razend als iemand haar uitschold. Hij had haar in zijn restaurant luidruchtige feestjes laten geven als ze afleiding nodig had, en in de naam van hun vriendschap overtrad hij al meerdere jaren met enige regelmaat al zijn ‘geen toeristen’-regels.

Ze waren het alleen nooit eens over de toerismekwestie.

‘Ik ga iets lekkers halen.’ Lana stond op en glimlachte warm naar haar vrienden. ‘Willen jullie iets?’

‘Meestal ben ik degene die hapjes naar jou toe gooit. Ik laat aan jou nu dus graag de eer lekkernijen aan te dragen.’

‘Voor mij graag koffie,’ zei Zoey.

‘Een gecompliceerde superkoffie die niemand ooit goed voor elkaar weet te krijgen, met exact de juiste hoeveelheid van dit en van dat, anders krijg je de wind van voren.’

‘Lana doet dat helemaal goed.’

‘Einstein zou het zelfs niet goed kunnen doen.’ Graham knipoogde naar Zoey.

‘Lana is veel slimmer dan jij, en zelfs al deed ze het verkeerd, dan nog zou ik er niets van zeggen. Anders dan bij jou, die deze week elke dag expres mijn koffie verknalde omdat je denkt dat dat grappig is.’

‘Je trekt ook zo’n aanbiddelijk verfrommeld snoetje als er te veel suiker...’

‘Graham...’

‘... of te weinig suiker in zit.’

‘Gráham!’

‘Of als er koemelk in zit in plaats van plantaardige.’

Lana liet hen maar kletsen, omdat ze vaak genoeg getuige was geweest van hun onderlinge grappen en grollen en wel wist hoe dit verder zou gaan. Grahams specifieke vorm van genegenheid was precies wat Zoey nodig had in haar leven. En als het feit dat Graham aldoor als een verliefde pup achter haar aan liep iets bewees, dan was dat wel dat zij ook precies was wat hij nodig had.

Lana wist niet wat zij nodig had, maar een glaasje *eggnog* was alvast een goed begin.

Op de tafel tegen de muur met een koffieketel bevond zich ook zo’n kersttrommel met van die kleine harde koekjes erin. Niemand had daar iets van gegeten; iedereen gaf de voorkeur aan een grote tupperwaredoos vol zelfgebakken zandkoekjes. Helaas was er geen *eggnog*, dus schonk Lana maar drie bekers koffie in. Toen ze wat zandkoekjes op een schaalte had gelegd, met uit beleefdheid twee harde koekjes erbij zonder van plan te zijn die op te eten, draaide ze zich om en botste met haar schaalte koek tegen het schaalte koek van de man achter haar.

‘Oeps, sorry. O! Hallo, Rick.’ Lana keek even op naar de enige man in het stadje die haar hart sneller kon laten kloppen.

‘Hoi.’ De zachte, diepe stem klonk vriendelijk, vooral bij een man die meestal alleen maar knikte in plaats van dat hij iets zei.

Met zijn groenbruine ogen, die iets groener waren dan ze zich herinnerde, keek hij haar over zijn kop koffie heen aan. Rick Harding, normaal altijd gladgeschoren, had zich vast en zeker verslapen, want het beginnende baardje was even ongebruikelijk als aantrekkelijk bij de eigenaar van het poolcafé.

Er was een tijd geweest dat Lana Rick nogal doorsnee had

gevonden. Gemiddeld van lengte, iets meer dan gemiddeld gespierd, met een aangename kop en een sterke kaaklijn.

De vorige zomer was hij echter haar redder geweest, nadat een stel ontevreden dronkenlappen haar te grazen had genomen toen ze haar bouwplannen had aangekondigd. Iemand had haar met opzet ten val gebracht en haar arm verwond. Nadat Rick haar overeind had geholpen, had hij de man die haar had laten struikelen zonder aarzelen bewusteloos geslagen.

Lana had veel mensen om zich heen, maar slechts heel weinig helden.

‘Het is echt fijn om je weer te zien,’ zei Lana tegen hem, en ze meende het.

‘Ik wist niet dat je weer terug was,’ zei Rick met zijn zachte, diepe stem.

Ze had nooit precies geweten of hij stil van aard was of verlegen, of misschien allebei. Maar dat hij had gemerkt dat ze weg was geweest, verwarmde haar hart meer dan de koppen koffie die ze op het dienblad voor zich droeg.

Gezien het feit dat Lana zo vaak voor het familiebedrijf op reis moest, was ze er niet aan gewend dat mensen haar misten.

‘Ik had een afspraak met mijn aannemer. We beginnen binnenkort met de bouw van de appartementen.’

Rick knikte en wierp een blik op de koffie in zijn handen.

Zijn sterke handen en de manier waarop zijn vingers – eeltig van het werk – zich om zijn koffiekopje sloten, bevielen Lana zeer. Zijn brede schouders en zijn spijkerbroek, die op natuurlijke wijze versleten was en niet met opzet zo was gemaakt, bevielen haar eveneens. De gevoerde hoody die hij droeg deed haar denken aan de bossen, aan warmte en aan de kersttijd. Aan de tijd dat ze als klein meisje nog geloofde dat Kerstmis over rendieren, mistle-

toe en cadeautjes ging, en niet over emotioneel beladen diners met een uitgebreide familie die meer belangstelling had voor winstmarges en dure cocktails dan voor elkaars gezelschap.

Ze aarzelden; een ongemakkelijk momentje waarop Lana niet wist wat ze moest zeggen en Rick ook stond te zwijgen. Daarna begonnen ze natuurlijk op precies hetzelfde moment te praten.

‘Ben je...’

‘Ga je...’

Een blos kleurde zijn gezicht onder het stoppelbaardje. ‘Sorry. Jij eerst.’

Hij zag er zo schattig uit, zoals hij daar van de ene voet op de andere wipte.

‘Ik wilde je vragen of je al klaar bent voor de kerst. De cadeautjes, de boom en dat soort dingen.’

Hij snoof alleen maar even. ‘Het is niet echt mijn favoriete feest,’ zei hij. ‘Blijf jij hier?’

Hij klonk bijna hoopvol. Lana bloosde niet snel, maar iets aan de manier waarop hij naar haar keek deed haar wangen gloeien. ‘Ik hoop van wel.’

Er kwam een groepje kleine kinderen langs die verkleed als eekhoorntjes vrolijk kerstliedjes zongen, en Lana kon niet anders dan glimlachen. Toen ze opkeek, zag ze dat Rick ook lachte.

‘Niet jouw favoriete feest?’ vroeg ze plagerig.

‘Ik vind het wel leuk om te zien dat de kinderen plezier hebben.’ Hij haalde zijn schouders op en zei toen: ‘Ik neem aan dat het sowieso meer een feest voor hen is.’

‘Niet voor boven de achttien bedoel je?’

Hm. Dat kwam er niet helemaal uit zoals ze bedoelde.

Rick wreef met zijn hand over zijn nek en mompelde zacht: ‘Deze keer niet.’

Iemand schraapte luidruchtig zijn keel om hun aandacht te trekken naar het podium en de vermoeid uitzierende ambtenaar aldaar. Jonah was niet de burgemeester – voor zover Lana wist, hadden ze geen burgemeester – en de leden van de gemeenteraad hingen allemaal onderuitgezaakt op hun stoel en meden zijn blik, waarop hun arme overwerkte politiemans niets anders restte dan de vergadering in zijn eentje te leiden, zoals hij ook het stadje in zijn eentje beschermde. Jonah zou extra mensen nodig hebben als haar appartementen meer inwoners naar Moose Springs zouden trekken.

Rick volgde haar blik toen ze fronsend naar de politiemans keek.

‘Geen fan van Jonah?’ vroeg hij. De man had een scherpe blik.

‘Eigenlijk ben ik erg op hem gesteld,’ zei Lana. ‘Ik zou nog meer op hem gesteld zijn als hij niet zo mager was dat je bijna door hem heen kon kijken. Ik hoop de nieuwe burgemeester over te halen ervoor te zorgen dat hij wat hulp krijgt.’

‘We hebben geen burgemeester.’ Rick fronste verward zijn wenkbrauwen.

‘Ik denk dat ik mezelf dan maar kandidaat zal stellen.’

Ze had het bedoeld als grapje, maar met die blik vol afschuw slaagde hij er bijna in haar te kwetsen. Tot hij ineens grinnikte.

‘Daar zou je vast goed in zijn.’ Die prachtige ogen, groener dan anders, straalden plezier uit. ‘Beter dan ik was.’

Een compliment van hem voelde als een warme brownie en een kop hete thee bij de open haard. Ze koesterde zich er schaamteloos in. Tot ineens tot haar doordrong wat Rick had gezegd.

‘Wacht even, ben jij burgemeester geweest?’ Wat jammer dat hij dat nu niet was. Lana kon zich er alleen maar een

vage voorstelling van maken hoeveel gemakkelijker het leven dan zou zijn.

‘Eén maand maar, enkele jaren geleden. We deden het allemaal om de beurt, en geen van ons wilde er verder nog iets mee te maken hebben. Dit stadje is strontvervelend.’

Lana kon haar lachen niet inhouden.

‘L., flirten doe je straks maar,’ riep Graham vanaf zijn stoel aan de andere kant van de hooischaar. ‘Rick, pas op vriend, ze is een piranha in schaapskleren.’

‘Een paria, schat,’ riep Lana terug.

Ze draaide zich weer om naar Rick en zag dat hij nog erger bloosde. Rick deed zijn mond open alsof hij het gesprek wilde voortzetten als een normaal mens, en deed hem vervolgens meteen weer dicht. Hij keek omlaag naar zijn kop koffie en schraapte zijn keel.

Lana wist dat ze hem nerveus maakte, en hoewel ze dat effect vaker had op mensen, zou ze willen dat hij zich meer op zijn gemak zou voelen bij haar. Het was leuk om iemand te hebben om mee te kunnen praten. Met het gevoel dat ze misschien te lang bij hem was blijven staan, deed ze opgelaten een stap achteruit. Ricks blik schoot omhoog en het was alsof hij ter plekke verlamd raakte, en tegelijk ook nog eens bleek wegtrok. Lana volgde zijn blik in de richting van het takje mistletoe boven haar hoofd. ‘O jee. Dat maakt het er allemaal wel wat ongemakkelijk op, hè?’

De arme man zag eruit als een konijn dat in de koplampen van een auto gevangenzat, dus hielp Lana hem uit de brand door opzij te stappen, onder de mistletoe vandaan.

‘Nou, ik moest maar weer eens gaan zitten,’ zei ze.

‘Moet ik je even helpen?’ begon Rick toen ze zich om draaide, waardoor de koffiekopjes uit balans raakten en door zijn hulpvaardige handen alleen maar nog meer gingen wiebelen. ‘O, sorry.’

Hij vloekte toen er koffie uit een van de koppen op de mouw van haar jas terecht kwam. Die arme Rick was zo van slag dat hij, servetjes van tafel grissend om haar mouw droog te deppen, er nu in slaagde de koffie over zijn eigen hand te morsen.

‘Gaaf het?’ Lana wilde kijken hoe zijn hand eraan toe was, maar hij leek meer bezorgd over haar jasje.

‘Shit, ik betaal de stomerij voor je,’ mompelde hij, en hij bleef maar deppen.

‘Het stelt niets voor, Rick. Maak je alsjeblieft geen zorgen.’ Ze wimpelde zijn verdere pogingen om haar kleding van koffie te ontdoen af. ‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Nee.’ Rick greep het stapeltje doorweekte servetjes. ‘Ik heb dikke armen. Huid. Een dikke armhuid. Verdomme, ik weet niet eens meer wat ik zeg. Weet je zeker dat ik je niet verbrand heb?’

‘Erewoord.’

Een tiener beging dezelfde vergissing als Lana door de verkeerde deur te kiezen om binnen te komen, en de plastic elfen probeerden opnieuw met een harde klap weg te komen. Lana keek in de richting waar het lawaai vandaan kwam en vertrok even haar gezicht van mededogen. Daarna draaide ze zich om naar Rick.

Hij zag eruit alsof hij overal liever zou willen zijn dan daar. Aangezien hij haar al een keer had gered, was Lana blij dat ze nu hetzelfde voor hem kon doen, ook al betekende dat dat ze zich zijn gezelschap moest ontzeggen.

Toch kon ze het niet laten flirtend naar hem te knipogen. ‘Ik zie je nog wel, Rick. Let op de mistletoe.’

Lana liep terug naar haar stoel voordat ze zijn reactie kon zien, en overhandigde de koffie en koekjes aan haar vrienden. Toen ze eenmaal weer rustig zat, zag ze Rick vanaf zijn stoel haar kant op kijken, waarop ze even met een paar vin-

gers naar hem wuifde. Hij knikte met iets wat op een glimlach leek voordat hij zich over zijn bordje met koekjes boog.

Graham legde nu een in een laars gestoken voet op de stoel voor hem. Ash was bij hen komen zitten en strekte haar lange benen voor zich uit, de enkels over elkaar, en begon met een laars tegen de poot van een andere stoel te tikken. Als de man die voor haar zat dat vervelend vond, was hij zo slim om daar niets van te zeggen. Easton deed tenminste nog een poging zijn brede schouders en lange ledematen binnenboord te houden, maar dat kostte hem wel moeite. Die man beklom bergen voor de kost, en hij was zelf zo groot en sterk als een rotsblok.

‘Stond je met Rick te praten?’ Zoey keek op van haar telefoon. ‘Hij is zo’n lieverd. We hebben hem uitgenodigd voor kerstavond. Hij is dan altijd alleen.’

‘En dat was geen goed idee van je.’ Graham keek haar met een toegeeflijke blik aan.

‘Hoezo? Hij is met kerst alleen. Dat is toch niet oké?’

‘Rick is alleen met kerst omdat hij alleen wil zijn met kerst,’ vulde Ash aan. ‘En hij is niet alleen. Hij is samen met zijn neef Diego.’

‘Wat in wezen hetzelfde is als alleen zijn,’ grapte Graham.

Lana wist wie Diego was, maar alleen omdat ze hem kende als werknemer bij Moose Springs Resort. Hij trok altijd een gezicht wanneer hij nietsvermoedende gasten brochures en mueslirepen moest opdringen.

Zoey hief haar kin, een teken dat ze niet van plan was op te geven. ‘Niemand wil met kerst alleen zijn.’

‘Tenzij ze een kerstfeest met de familie Montgomery hebben meegemaakt, in welk geval ze absoluut alleen willen zijn met kerst.’ Lana deelde een veelbetekenende blik met haar vriendin, die meerdere van dat soort feesten naast Lana had moeten uitzitten.

Zoey rilde. 'Ja. Dan wel.'

'Goed, mensen. Ik wil een mededeling doen,' zei agent Jonah. Zijn woorden temperden nauwelijks het gepraat in de zaal. 'Ik weet dat we hoopten dat we niet langer...'

Een groepje op de achterste rij dat niet doorhad dat de vergadering was begonnen, begon te giechelen. Iemand had een opblaasbare plastic sneeuwbol ter grootte van een strandbal gevonden en het was voor iedereen lastig om zijn aandacht bij Jonah te houden nu die sneeuwbol van de ene rij naar de andere stuiterde.

Uiteindelijk stond Easton op. Met zijn lengte van ruim twee meter tien hoefde hij niet eens kwaad te kijken naar de menigte, en hij hoefde ook niet te schreeuwen om iedereen rustig te krijgen. Hij ging gewoon staan en keek de mensen net zo lang aan tot ze vanzelf stil werden.

Lana trok een wenkbrauw op. 'Ik zou willen dat ik een paar van mijn collega's dat trucje kon leren.'

'Easton is familie van de Bigfoots,' zei Graham zachtjes tegen Zoey. Ze beet op haar lip om niet te lachen, terwijl Easton zich weer op zijn stoel liet zakken.

De klapstoel kraakte onder zijn gewicht, wat Lana nerveus maakte. Strikt genomen was dit gebouw ook van haar, en dat hield in dat als Easton gewond raakte doordat er een klapstoel in elkaar zakte, Lana's bedrijf daarvoor aansprakelijk zou worden gesteld. De standaardmaat klapstoel was niet echt geschikt voor iemand met zijn postuur.

Op het podium slaakte Jonah een zucht. 'Voordat we beginnen: wil iemand nog iets mededelen?'

'O ja, ik.' Lana stond op, onhandig met haar koffie, haar mobiel en haar koekjes jonglerend. 'Sorry, ik moet... Oeps. Nou, ik geloof dat dat koekje liever ergens anders naartoe ging.'

Zoey lachte haar bemoedigend toe. In een zaal vol men-

sen was zij de enige die haar vriendelijk aankeek. Lana had genoeg tijd in bestuurskamers doorgebracht om niet ongemakkelijk van de ene voet op de andere te gaan wippen, maar ze kon niet voorkomen dat haar nagels tegen haar kopje tikten, een tic die ze nooit had kunnen afleren.

‘Ik heb de info op social media gepost en ik heb flyers uitgedeeld, maar ik wil iedereen eraan herinneren dat de Montgomery Group op de eenentwintigste een kerstfeest voor de stad geeft. Er worden koekjes versierd, de Kerstman komt, en er zijn veel leuke activiteiten voor kinderen van alle leeftijden. Het begint om twaalf uur ’s middags en je kunt blijven zolang als je wilt.’

Stilte. Volslagen stilte.

‘Speciale cadeautjes voor de kinderen die komen, en gratis versnaperingen voor iedereen.’

Aan de andere kant van de zaal hoorden ze een koekje vallen. Lana voegde er vrolijk aan toe: ‘... en deze zelfgebakken koekjes zijn heerlijk, voor het geval iemand die nog niet heeft geproefd.’

Niemand gaf een kik.

Oké dan.

‘Dat ging goed,’ zei Zoey met meer optimisme dan Lana voelde. Lana liet zich op haar stoel zakken. De liefde had waarschijnlijk zowel Zoey's zicht als haar vermogen om de sfeer in een ruimte aan te voelen aangetast.

‘Ze denken zeker dat ik de Grinch ben die hun kerstfeestje komt stelen,’ reageerde Lana.

Graham wierp haar een meelevende blik toe en kneept langs Zoey even in Lana's hand. ‘Maak je geen zorgen, L. Ze wennen er uiteindelijk wel aan.’

‘Zo is het,’ zei Zoey stellig. ‘En zo niet, dan krijgen ze met ons te maken. Wij staan achter je, ja toch, Graham?’

Hij smolt zichtbaar voor haar. ‘Altijd, schat.’

Het was moeilijk om naar hen te kijken zonder op zijn minst een béétje hoopvol gestemd te raken over de toestand in de wereld. Jammer dat deze groep mensen ervan overtuigd was dat Lana hen allemaal te gronde zou richten.

‘Zoals ik al zei,’ vervolgde Jonah zijn verhaal, ‘ik weet dat we allemaal op een nieuw jaar hopen zonder problemen, maar helaas moet ik jullie mededelen dat er zich een... incident heeft voorgedaan.’

‘Wat voor incident?’ vroeg Easton.

‘Bij het huis van John en Cheryl Price.’ Jonah aarzelde zo lang dat Lana’s nieuwsgierigheid werd gewekt. Daarna slaakte hij een zucht, alsof hij uitgeput was. ‘Alle tekenen wijzen erop dat de Santa Moose, de verschrikkelijke kersteland, terug is in onze stad.’

Het werd doodstil in de zaal. Zelfs Graham ging nu recht op zitten en spande zijn schouders.

‘Wat is een Santa Moose?’ fluisterde Lana.

‘De gesel van ons bestaan,’ antwoordde Graham. ‘Denk aan Rous, die gigantische rat uit de film *Swamp Fire*, die alleen mensen eet, alleen hebben wij geen vuur tot onze beschikking om ons hachje te redden.’

Jonah schraapte zijn keel nog harder. ‘Vorig jaar zijn we er bijna in geslaagd hem op te sporen, maar helaas zonder succes. De politie van Moose Springs...’

‘Dat is hij zelf,’ zei Ashtyn.

‘... en vrijwilligers uit de stad...’

‘Dat ben ik,’ voegde Easton eraan toe.

‘... hebben ontdekt dat hoe dichter we kerst naderen, hoe erger het patroon van vernielingen wordt. Omdat we in de afgelopen jaren hebben gearzeld om er iemand van Natuurbeheer bij te halen, denk ik dat we, nu de kerstversieringen bij de familie Price zijn vernield, hierover moeten stemmen.’

‘Hebben we het hier over het doden van een eland?’ Zoey

schoof haar bril wat omhoog. ‘Waarom verplaatsen we hem niet, zoals toen met Ulysses?’

De vorige zomer was er een ongeluk gebeurd met een eland die Graham na aan het hart had gelegen. Ulysses was met succes naar een plek ergens buiten de stad verplaatst, nadat hij een toerist had verwond, maar Lana wist dat Graham het enorme dier nog steeds miste.

‘Verplaatsen?’ Graham schudde zijn hoofd. ‘Nee, niemand heeft hem zelfs ooit maar gezíén, Zoey.’

‘Serieus?’

‘Echt. Hij is nu al drie jaar de grote schrik van dit stadje. Hij maakt Easton gek. Het eerste wezen op vier poten dat hij niet weet te lokaliseren.’

Easton haalde een van zijn brede schouders op alsof hij dit als waarheid accepteerde.

‘Graham, wil jij misschien de vergadering van me overnemen?’ Het gezicht van de politiemann drukte een en al vriendelijke afstandelijkheid uit, maar zijn rechterooglid was gaan trillen.

‘Nee hoor, jij doet het geweldig, Jonah.’

‘Zijn er vrijwilligers die willen proberen om de Santa Moose op te sporen?’

Weer werd het doodstil in de zaal; een atypische stilte voor bewoners die normaal gesproken altijd klaarstonden om elkaar te helpen. Vooral als dat in camouflagekleding kon en met een biertje erbij.

‘Jullie zijn hier toch niet echt bang voor?’ Zoey keek van Easton naar Ashtyn, die allebei noodweer en overstromingen konden trotseren – en hadden getrotseerd – plus alle andere rampen die het weer in Alaska voor hen in petto kon hebben.

‘Jij arme, onwetende vrouw,’ zei Graham. ‘We zijn er doodsbang voor.’

‘Misschien kan ik hem vangen.’ De woorden waren er al uit voordat Lana beseftte wat ze zei.

‘Tij wilt een losgeslagen en mogelijk niet-bestaande eland opsporen?’ Zoey keek naar Lana alsof die haar verstand verloren was.

Ze was het niet van plan, maar er keken nu zoveel mensen naar haar dat ze zich gedwongen voelde om te zeggen: ‘Als hij de stad bedreigt? Nou, ik neem aan dat ik het op zijn minst zou moeten proberen.’

Graham keek Lana over Zoey's hoofd heen aan. ‘L., het laatste wat we hier willen is dat jij gewond raakt.’

‘Heeft deze eland al iemand verwond? Behalve kerstversiering?’

‘Eh... Nee.’ Hij grijnsde. ‘Goed, als jij de last op je wilt nemen om een onvindbare eland te vinden, ga je gang. En dan zullen we je iets beloven: als jij ons bevrijdt van de Santa Moose, zal ons stadje Moose Springs jou je zonden vergeven.’

‘Beloofd?’

‘Ik wil er zelfs voor pinkie zweren.’

Graham was een voorstander van pinkie zweren, maar hij deed dat met de ernst die ze verwachtte van een man die in zijn leven nooit iets serieus had genomen.

‘Laat me maar weten als je hulp nodig hebt.’ Hij haakte zijn pink nog iets steviger in de hare. ‘Serieus, deze eland is gevaarlijk.’

‘Maak je geen zorgen. Meer steun dan van mij heeft ze niet nodig.’ Zoey wachtte totdat Lana haar pink uit die van Graham had losgemaakt en gaf haar toen een boks.

Tja, Lana wist inderdaad niets van wilde dieren vangen. Als het mislukte, zou ze alleen maar de aanname versterken dat ze niet in Moose Springs thuishoorde. Dat kon haar positie verzwakken, en misschien zouden de onderhandelin-

gen met de gemeenteraad moeilijker worden. Als Easton deze eland niet kon vinden, zou niemand ooit geloven dat zij dat wel kon. Toch wist Lana heus wel wat haar beperkingen waren, maar ze kende ook haar sterke punten. Dit was niet de eerste uitdaging die ze aanging. Als er iemand out of the box kon denken, was zij het wel. En als ze niet faalde...

Ze wilde een thuis. Moose Springs was het risico waard.

Jonah – die had staan wachten met het geduld van een man met een pasgeboren baby thuis – ging vermoeid verder met zijn verhaal.

‘Nou, het lijkt erop dat mevrouw Montgomery de Santa Moose gaat vangen. Zijn er verder nog mededelingen?’

Nee. Alleen maar dat die taak ver boven haar macht ging. Ze was echt de pineut. Lana stopte de rest van een hard, speekselabsorberend koekje in haar mond en slikte het moeizaam door, vastbesloten de blikken te negeren die nog steeds met nauwelijks verhulde nieuwsgierigheid op haar gericht waren.

Ze zou haar eerste kerst in Moose Springs doorkomen, ook al betekende het haar einde.